

[Albrechtsen]

Alle regeringens indgreb har det tilfælles, at de kun gør disse grundlæggende problemer endnu værre. Indgrebene sker altid til ære for denne betalingsbalance. Det hjælper bare ikke, for man holder sig omhyggeligt væk fra det egentlige problem, og det egentlige problem er uligheden, den mere og mere skæve fordeling af goderne i samfundet. Det er det egentlige problem, og så længe uligheden vokser og vokser og den bedst stillede del af befolkningen hele tiden får i pose og i sæk, kan man naturligvis ikke gøre noget ved betalingsbalancen. Man kan gøre de fattige endnu fattigere. Man kan få arbejdsløsheden til at vokse. Man kan få ventelisterne på sygehuse til at slå alle rekorder. Det kan man opnå, men man løser ikke et eneste problem på den måde.

Hvis man så endelig har opnået en kortvarig forbedring af betalingsbalancen, hvad hjælper det så, hvis prisen for øget produktion er mere forurening, hvis prisen er, at fiskene dør, at skoven dør, at mennesket til sidst dør? Hvad skal man så med betalingsbalancen? Hvad nytter det at fjerne statsunderskuddet, hvis det gøres på en måde, så arbejdsløsheden bare vokser? Så erstatter man et mindre problem med et større problem: 300.000 arbejdsløse eller mere i den kommende tid. Uigheden i dette samfund vokser og vokser. Hvad nytter et mindre betalingsbalanceunderskud, hvis prisen er, at danske firmaer skal til at eksportere og producere en hel masse våben til endnu flere lande, sådan som Folketinget har besluttet? Eller hvis fødevarer, som produceres, stadig væk skal køres på EF-overskudslagre? Hvad nytter f.eks. kommunale besparelser, hvis prisen er en smadring af det kommunale selvstyre, ødelæggelse af det offentlige sygehusvæsen og en fremtid med private betalingshospitalet og forskelsbehandling mellem rig og fattig i sundhedsvæsenet? På den måde kan man faktisk helt bogstavelig spare sig ihjel.

Hvad det er, de borgerlige forestiller sig, får man et vist indtryk af ved at læse hr. Fogh Rasmussens meget omtalte kronik i Det Fri Aktuelt i går. Han vil have mere brugerbetaling, så folk bliver mere omkostningsbevidste. Hvad det i virkeligheden går ud på, får man et indtryk af ved at se på hans forslag om børnepasning, altså øgede institutionsstakker, som naturligvis vil betyde, at folk

tager børnene ud af institutionerne og enten tyer, hvis de kan det, til private løsninger eller helt giver op, hvilket i praksis betyder, at kvinderne siger jobbet op for at passe børnene. Kvinderne skal altså igen presses ud af arbejdsmarkedet. Det er den egentlige idé i hr. Fogh Rasmussens omkostningsbevidsthed.

Jeg har en anden idé, der måske kunne medføre lidt omkostningsbevidsthed i det offentlige. Hvad med alle de penge, som de private selskaber modtager i form af fradrag og afskrivninger, og alle de milliarder, som ejerne af virksomheder modtager i usynlig støtte, som ikke står opgjort på finansloven? Hvad nu, hvis alle disse milliarder blev gjort synlige på finansloven og opført på finansloven som det, de er, nemlig tilskud? Så kunne alle almindelige skatteydere se, hvad det er, deres skatte kroner bruges til, og hvem der får dem. Det tror jeg kunne bane vejen for en virkelig omkostningsbevidsthed hos skatteyderne.

På baggrund af de planer og det indgreb, som regeringen nu er ved at skabe flertal for, er det nødvendigt at sige ganske klart, hvad der må til. Der må et oprør til fra amtsrådsalene, fra byrådsalene, fra de ansatte, fra patienterne og brugerne, fra institutionerne og sygehuse. Det er amtsrådenes ansvar først og fremmest at sikre en forsvarlig sygebehandling, at sikre ordentlige levevilkår for de svært handicappede. De er de svageste blandt de svageste i dette samfund, og det er dem, man nu vil ramme.

Derfor må ethvert ansvarligt amtsråd naturligvis først og fremmest stå fast på at sikre en lægeligt forsvarlig behandling af alle patienter og i tide. Derfor må amterne selvfølgelig lægge budget efter det, og så må de opkræve så mange penge i skat, som de kan få lov til, og som det overhovedet kan lade sig gøre, og så fortsætte, så længe der er penge i kassen. Men de må simpelt hen budgettere ud fra den forudsætning, at der om få måneder kommer en anden regering og en anden finanslov, som gør det muligt at fortsætte en forsvarlig drift af sygehuse og sociale institutioner for handicappede. De må kort sagt blæse på indenrigsministeren og hans forsøg på at centralstyre budgetterne. Det har man gjort i andre lande, og det kan godt lade sig gøre fra kommunalt hold på den måde at rejse et oprør.